

„Idet Folketinget maa ønske, at Vælgerne faar Lejlighed til at udtale sig om de foreslaaede Forringelser af de sociale Love og opfordrer Regeringen til at foranledige den endelige Afgørelse af disse udsat og Valg til Folketinget afholdt, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Det er om denne Paastand, Forhandlingen nu drejer sig.

Jeg skal saa afbryde Forhandlingen og udsætte Mødet. Det genoptages Kl. 4.

Mødet udsat Kl. 3⁵.

Mødet genoptoges Kl. 4.

Statsministeren (Madsen - Mygdal): Naar det som Begrundelse for den Paastand paa Overgang til Dagsordenen, som nu foreligger til Behandling, af Forslagsstilleren blev fremhævet, at Vælgerne ved Valget den 2. December ikke vidste, hvad det var, de stemte om, idet de ikke kendte de Lovforslag, som Rigsdagen nu er i Færd med at fuldbyrde Behandlingen af, maa jeg deroverfor hævde, at Vælgerne ved Valget den 2. December meget vel vidste, hvad det var, Valget drejede sig om. Der forelaa selvsagt ikke færdigudarbejdede Forslag — det skyldes simpelt hen, at den Regering, som vi havde indtil Valget den 2. December, blankt afslog at erkende Nødvendigheden af en Revision af de store Udgiftslove i Overensstemmelse med de ændrede økonomiske Vilkaar —, men der blev forud for Valget talt ualmindeligt klart og aabent om, hvad det var, Tiden krævede.

Ingen Vælger var i Tvivl om, hvad han svarede ja eller nej til. Det Svar, Vælgerne gav, var da ogsaa tydeligt og klart, og den nuværende Regering ser det som sin Hovedopgave at sørge for, at Vælgernes Tilkendegivelse ved Valget den 2. December bliver respekteret. De Forslag, Regeringen har forelagt, er udarbejdet under dette Hensyn, og det er nu og har i nogen Tid været Rigsdagens Opgave at tage Stilling til disse Forslag.

Jeg tror at turde sige, at et stort Flertal i Befolkningen ønsker, at Rigsdagen nu bringer sit Arbejde med disse Forslag til

Ende. Jeg tror at turde sige, at det er det, Befolkningen venter sig. Valg kan der vel komme, men det, som Øjeblikket kræver nu, er, at det Arbejde, begge Rigsdagens Ting staar i, føres til Ende.

Af disse Grunde skal jeg paa Regeringens Vegne erklære, at jeg ikke kan modtage den stillede Paastand paa Overgang til Dagsordenen.

Hagbart Berg: Det ærede Medlem Hr. Stauning motiverede sin Dagsorden med, at vi ikke skulde have givet klar Besked. Jeg tør sige, at sjælden er vel noget Parti gaaet til Valg paa et klarere Program end det, vi gik til Valg paa, at Parikronen skulde respekteres i den offentlige Husholdning. Det er givet, at man ikke kunde udforme det i Enkeltheder, men paa en Række Omraader har vi sagt Besked ogsaa om betydende Enkeltheder i den sociale Lovgivning, saaledes vedrørende Aldersrenten, at vi her skulde stille os forholdsvis velvilligt til de enligt stillede i Forhold til den tidligere Lovgivning, og at Besparelserne skulde indvindes ved, at Kredsen indsnævredes. Jeg tror, enhver vil forstaa, at naar vi paa dette betydningsfulde Omraade før Krigen havde en Udgift paa 15½ Mill. Kr. og nu fastlægger en Lovgivning med en Udgift paa 57 Mill. Kr. paa et Tidspunkt, da Pristallet er 178, har vi gennemført en Lovgivning, der stiller meget store Beløb til Raadighed ogsaa under Hensyntagen til de Prisforhold, vi lever under.

Jeg ved vel, at det er Socialdemokratiets Opgave Dag ud og Dag ind at søge at bibringe Befolkningen den Opfattelse, at Venstre er blevet et inhumant og anti-socialt Parti, der vil Smaafolk til Livs. Jeg tør sige, at intet er mere urigtigt. Kunde det siges med Sandhed, at vi i nogen Maade har søgt at forringe den sociale og humane Lovgivning, som vi i særlig Grad har medvirket til, saa kunde vi ikke bære det gamle Venstrenavn med Ære. Men disse Paastande er ganske hen i Vejret. Vi sersaaledes paa det, at i denne Sag skal der tages et dobbelt Hensyn. Der skal ikke alene tages Hensyn til de nydende — og vi ønsker, der skal tages vidtgaaende Hensyn her —, men vi har ogsaa en Pligt til i enhver Situation at tage Hensyn til de ydende, Hensyn til den økonomiske Tilstand, som til enhver Tid findes i Landet. Jeg tror, det vilde være bedst, om den humane og sociale Lovgivnings sande Venner til enhver Tid erkendte dette; thi der er jo Grænser for, hvad der kan bæres økonomisk.

Nej, der er ikke noget at bebrejde den